

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: nezl. G. K., zastoupené babičkou jako zákonnou zástupkyní: L. K., zastoupené JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, nám. bratří Synků 4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2004, čj. 46 Az 73/2004 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Hany Fučíkové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 5. 2003, čj. OAM-372/VL-07-P18-2002. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, která byla Krajskému soudu v Praze doručena dne 23. 6. 2003. Uvedla, že se domnívá, že byla v přecházejícím řízení o udělení azylu jako jeho účastník zkrácena na svých právech a žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí, které napadá v celém rozsahu. Poukázala na to, že žalovaný porušil ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) konkrétně ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3. Uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení azylu uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu a že u ní existuje překážka vycestování uvedená v ustanovení § 91 téhož zákona. Proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a pro vady řízení. Krajský soud

žalobu zamítl, protože dospěl k názoru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na základě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka proti rozhodnutí krajského soudu podala kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně namítá, že soud při posuzování azylových důvodů vycházel z výpovědí, které za ni (nezletilou stěžovatelku) učinila během správního řízení tehdejší zákonná zástupkyně - matka S. K., ohledně jejíž žaloby bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 46 Az 749/2003 řízení zastaveno, protože svoji žalobu vzala zpět. V době rozhodování o žalobě stěžovatelky, vyloučené k samostatnému projednání usnesením téhož soudu ze dne 25. 8. 2004, byla zastoupena zákonnou zástupkyní - babičkou L. K., o jejíž žalobě, vedené u téhož soudu pod sp. zn. 46 Az 766/2003 nebylo dosud rozhodnuto; tato žaloba obsahuje vážné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Z této skutečnosti pro stěžovatelku vyplývá při širším výkladu pojmu rodinný příslušník pro účely sloučení rodiny ve smyslu § 13 odst. 2 písm. b) zákona č. 2/2002 Sb. možnost udělení azylu podle § 13 odst. 1 citovaného zákona či humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona, neboť by šlo o případ hodný zvláštního zřetele. V České republice stěžovatelka žije od října roku 2001, navštěvuje zde již 4. rokem školní docházku a těžko by se mohla vrátit na Ukrajinu. V závěru kasační stížnosti žádá o přiznání odkladného účinek kasační stížnosti a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V daném případě stěžovatelka v kasační stížnost uvedla pouze důvody, které před krajským soudem neuplatnila, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s.

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu